

hodovati o připuštění cizozemských obchodních společností k obchodování v tuzemsku (čl. II. a IX. čís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák.), nebyl porušen zákon jejich usnesením, požadujícím průkaz o připuštění společnosti J. ve Vídni ku provozování obchodů v tuzemsku, třebaš jako společnice vídeňské firmy C., nakladatelské společnosti s ručením obmezeným, závod v Praze (srovnej rozhodnutí čís. 2201 sb. n. s.). Nezáleží na tom, že posléz uvedená společnost jest rovněž společností cizozemskou — právní podmět jest i při zřízení tuzemského závodu týž a za závazky jeho ručí veškeré jeho jmění, tuzemské i cizozemské — neboť cizozemská společnost nemůže tu míti výhody před společností tuzemskou.

Čís. 11428.

Dostavil-li se k prvému roku (na okresním soudě) právní zástupce bez plné moci, soud mu uložil lhůtu k jejímu předložení a ustanovil rok k ústnímu jednání, bude-li plná moc včas předložena, druhá strana pak navrhla při prvním roku, by, nebude-li plná moc včas předložena, byl vynesena rozsudek pro zmeškání, bylo na soudu prvé stolice, nebyla-li plná moc ve lhůtě předložena, odvolati rok k ústnímu jednání a vyhověti návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání. Neučinil-li tak, měl při roku k ústnímu jednání zkoumati jen, zda byla plná moc včas předložena, a, nestalo-li se tak, vyhověti návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. V ustanovení roku k ústnímu jednání nelze spatřovati odmítnutí návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. Předpisu § 145, druhý odstavec, c. ř. s., nelze tu použítí a nelze přihlídnouti k tomu, že byla plná moc předložena po uplynutí lhůty, avšak před vynesením rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 80/32.)

U prvního roku na okresním soudě dne 5. srpna 1931 vystupoval za žalovanou právní zástupce, nevykázav se plnou mocí. Soud určil mu osmidenní lhůtu ku předložení plné moci. Žalobce navrhl při tomto roku, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání žalovaného, kdyby nebyla včas předložena plná moc. Plná moc byla předložena teprve devátého dne, načež soud první stolice dne 17. listopadu 1931 uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání usnesením podle § 471 čís. 4 a § 473 c. ř. s. Důvody: Žalovaná spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že první soud vynesl rozsudek pro zmeškání na návrh žalobce pro opožděné předložení plné moci, ačkoliv tu podle § 145 c. ř. s. nebylo zmeškání. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Promeškaný procesní úkon, předložení plné moci, nebylo lze vykonati při roku k ústnímu jednání, nařízenému na den 17. listopadu 1931, nýbrž podle soudního příkazu měla býti plná moc předložena do 13. srpna 1931. Žalobce však již při roku dne 5. srpna 1931 navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání, kdyby žalovaná nepředložila

včas plnou moc. Ježto plná moc nebyla předložena ve stanovené lhůtě, nýbrž opožděně, mohl soud první stolice odvolati rok stanovený pro případ včasného předložení plné moci na den 17. listopadu 1931 a ihned vynést rozsudek pro zmeškání na základě žalobcova návrhu při prvním roku. Tento postup by byl úplně v souladu s § 38, druhý odstavec, c. ř. s. a nezvolil-li soud první stolice tento postup, měl při roku, stanoveném na den 17. listopadu 1931 jen přezkoumati, zda byla plná moc včas předložena a, ježto tomu tak nebylo, vynést navržený již rozsudek pro zmeškání. Nelze se dovolávati předpisu § 145 nesp. říz., ježto předpoklady tohoto paragrafu tu nedopadají.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení odvolacího soudu odpovídá zákonu i judikatuře, zejména rozh. čís. 3709 sb. n. s., na něž se poukazuje. K vývodům rekursním se dokládá, že neodpovídá spisům tvrzení stěžovatelky, že přes zmeškání lhůty ku předložení plné moci nařídil soudce rok k ústnímu jednání, z čehož stěžovatelka vyvozuje, že tím byl odmítnut návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, neboť již při prvním ústním jednání dne 5. srpna 1931, kdy ještě nebylo jisto, zda zástupce žalované její plnou moc předloží, čili nic, bylo ustanoveno pokračování v jednání ke dni 17. listopadu 1931, nelze proto v ustanovení tohoto roku spatřovati odmítnutí návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání. Jisto jest ovšem, že první soud mohl a též měl vydati rozsudek pro zmeškání, jakmile prošla osmidenní lhůta ku předložení plné moci a měl rok ustanovený na 17. listopad 1931 odvolati. Když však tak neučinil, není to nikterak na újmu platnosti rozsudku pro zmeškání vydaného později. Ustanovení § 145 druhý odstavec c. ř. s. o dodatečném vykonání obmeškaného procesního úkonu na tento případ nedopadá, neboť stanoví § 38 druhý odstavec c. ř. s., že po marném uplynutí lhůty, určené k dodatečnému předložení plné moci, má soud postupovati bez zřetele k zakročení nezmocněného zástupce; nastupují tedy následky zmeškání lhůty samy sebou, a jest soudu postupovati tak, jako by strana nebyla bývala zastoupena, úkon, předsevzatý prozatímně, platí za nepředsevzatý a strana jest obmeškalou. Poněvadž zástupce žalující strany, jsa k tomu oprávněn, učinil pro tento případ při prvním ústním jednání návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, byl soud povinen návrhu tomu vyhověti, i když před vnesením rozsudku, avšak po projití osmidenní lhůty, byla plná moc předložena. Platí tu obdobně totéž jako při obmeškání lhůty k podání žalobní odpovědi (§ 399 c. ř. s. a rozh. 7286 sb. n. s.).

Čís. 11429.

V řízení konkursním a vyrovnacím (zákon ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) jest nepřípustným dovolací rekurs do souhlasných usnesení nižších soudů.

(Rozh. ze dne 26. února 1932, R I 121/32.)